

Straffebestemmelser angaaende Drab eller Vold, eller, forsaavidt der endnu ikke er skeet nogen Ulykke, under Reglerne om Forsøg paa disse Forbrydelser. Paa den anden Side synes det deels at være i sig selv betænkeligt, deels ikke vel at lade sig forene med et velordnet Retssystem, der under Strafsansvar i Almindelighed forbyder al Selvtægt, at functionere Dueller eller ubetinget at tilfigte Straffrihed for saadanne. Om det derfor end af Hensyn til den almindelige Opinion og de, om end tildeels vrang, saa dog som oftest ved Følelsen for Vrens formeentlige Forbringere undskydelige og paa en vis Maade hæderlige Bevægelse grunde til at indlade sig i Duel, turde være rigtigt ikke at foreskrive Straf for Dueller, der ikke have medført nogen Ulykke og iøvrigt ikke have været forbundne med nogen kvalificerende Omstændighed, og om det end fremdeles efter Tilfældets Betskaffenhed maa anses for urigtigt for Dueller at bestemme infamerende eller i den offentlige Mening vanærede Straffe, saavel som overhovedet at foreskrive Straffe af en saadan Strængthed, at Straffebudet kunde ventes jævnlig at ville blive omgaaet og tilfidesat, — er der dog formeentlig Opfordring til at anvende en moderat Straf i de Tilfælde, hvor Duellen har medført enten Døden eller en Lemlæstelse eller Legemsbestadigelse af den i Udkastets § 201 ommeldte Betskaffenhed, og derhos til særligt som en kvalificerende Omstændighed at fremhæve det Tilfælde, at det imellem Parterne har været vedtaget, at Kampen skulde fortsættes indtil den Enes Død indtraadte. Der er, efter Kommissionens Anstuelse, Opfordring til saaledes betingelsesvis at fastsætte en practisk anvendelig Straf for Dueller ogsaa ifølge den Betragtning, at der ikke er nogen Føie til at see igjennem Fingre med en letfærdig Regn med et saa alvorligt Vresmiddel som Duellen. Naar der fastsættes en dog altid alvorlig Straf for at duellere, forsaavidt deraf flyder nogen Ulykke — hvilket altid vil være mere eller mindre uberegneligt —, tør det nemlig antages, at dette af Opinionen skabte Mittel til at værne om en krænkret Ære i Reglen kun vil blive benyttet i saadanne Tilfælde, hvor de Paagjældende eller den ene af dem føler sig i den Grad afficeret ved den ham el-

ler hans Nærmeste tilspiede Tort, at det for ham bliver af liden eller dog ringere Betydning, at han ved at søge den Oprensning, hvorefter han higer, udsætter sig for at lide en borgerlig Straf.

Men ligesom man efter det Anførte har troet kun indtil en vis Grad at burde give efter for Opinionen, hvad Duellers Strafbarhed angaaer, saaledes er der formeentlig ogsaa al Grund til at drage Omsorg for, at Grændserne for Indrømmelsen til Opinionen affattes saa snevert som muligt i Henseende til Begrebet om Duel. Det bør navnlig indskrænkes til Duel i strengeste Forstand, eller den netop i den gamle Tradition begrundede og ved dennes Forskrifter og Vedtægter regulerede Kamp. Det er ved Sagtagelsen og Overholdelsen af disse traditionelle Regler, at Duellen betegnes og faaer sin væsentlige og mindre strafbare Charakter, og det er derfor uden al Tvivl ganske i sin Orden, at den mildere Bedømmelse af Dueltilfælde, saaledes som det bestemmes i Udkastets § 205 2det Stykke, jfr. § 206, maa falde bort, naar de Paagjældende forsætlig overtræde Vedtægten eller Aftalen. Netop fordi det kommer an paa disse ved Traditionen overleverede og almindelig vedtagne Regler, og forsaavidt just ikke paa Betskaffenheden af de brugte Vaaben, har man ikke i Udkastets § 205 talt om disse og overhovedet undladt at give nogen Definition af Begrebet Duel, idet det formeentlig rettest overlades til Domstolene i hvert enkelt Tilfælde at afgjøre, om en saadan virkelig maa siges at have fundet Sted. Derfor har man ogsaa fortrukt at bruge det gamle traditionelle Udtryk Duel fremfor det vistnok mere danske Ord Tvekamp, hvis Betydning turde være mindre technisk, og man har særligt ikke kunnet finde det heldigt at benytte det i den norske Straffelovs Kap. 14 § 15 til „Tvekamp“ knyttede Ord „Slagsmaal“, der uden Tvivl vilde kunne lede til Misforstaaelse, hvilken ikke vilde fjernes ved den i den norske Straffelov l. c. gjorte Tilføining: „hvori han efter Overeenskomst med sin Modpart har indladt sig“.

I det man ikke videre skal udtale sig angaaende Udkastets Straffebestemmelser i den omhandlede Henseende, bemærkes kun, at ligesom man har anseet det for rettest paa eet